Garry Kilworth - VZHŮRU NA GOLGOTU!

(Let's Go to Golgotha!)

Agentura pro cesty časem se nacházela ve třetí místnosti jednoho z výhonků banánové budovy. Byla dost vysoko a daleko a Simonu Falkovi trvalo dlouho, než stanul před světle růžovými skleněnými dveřmi. Nápis zvenčí hlásal:
PROGRAMOVÉ ZÁJEZDY SPOLEČNOSTI PAN VÁM NABÍZEJÍ NEVÍDANÉ ZÁŽITKY! MÁTE PŘÍLEŽITOST SHLÉDNOUT BITVU U MARATHÓNU, VÁLKU RŮŽÍ, PRVNÍ LET DO KOSMU S LIDSKOU POSÁDKOU - ZCELA BEZ OSOBNÍHO RIZIKA.
Simon si kancelář pátravě prohlédl a pak bez zjevného nadšení vstoupil dovnitř. V okamžiku, kdy se octl v místnosti, vynořil se vedle něho nehlučně úředník agentury s rukama sepjatýma před sebou na důkaz úcty k zákazníkovi. Neprosí snad o pomoc shůry, aby se mnou udělal výhodný obchod? napadlo Simona.
"Čím mohu posloužit, pane?"
Simon si za zády spletl prsty, aby se uklidnil a dal tak nenápadně najevo, že se ke koupi ještě nerozhodl.
"Jde mi jen o prospekty. Mohl bych si jich pár vzít s sebou, abych je... ehm... v klidu prostudoval?"
"Zajisté, pane." Prsty se rozpojily a s hbitostí sezónního česáče ovoce začaly z výstavních polic vytahovat pestrobarevné listy papíru.
"Kdy vy a vaše...?"
"Rodina," odpověděl Simon.
"Ale ovšem!" Slova byla volena pečlivě a ohleduplně. Měla správnou délku a oddělovala je odmlka přesně odpovídající tornu, co sledovala.
"Až se rozhodnete," pokračoval úředník, "můžete se ozvat třeba telefonicky, a my se už podíváme, co bude možno zařídit. Není třeba, abyste objednávku zařizoval osobně..."
Simon nervózně přešápl. "Šel jsem právě domů - vím, že jsem si mohl objednat prospekty poštou, ale manželka neoplývá trpělivostí."
"Ano," pousmál se sladce úředník. "Hmm hmm,... Korunovace Alžběty I. je bohužel zcela vyprodána a na Revoluci na Marsu je už jen málo volných míst."
"O události tohoto druhu bychom asi příliš nestáli," podotkl Simon.
"Jedete poprvé, pane?"
"Ano, po pravdě řečeno ano."
"V tomto případě bych vám mohl doporučit Zničení Kartága. Tam se zamícháme mezi pomocné oddíly na protějším svahu. Musím však dodat, že to není pro bázlivé povahy."
"Není to trochu nebezpečné?" zeptal se Simon.
"Hmm, to ne - pokud se ovšem budete řídit našimi skromnými pokyny." Úředník pohrozil prstem jakoby v žertu. "Dosud jsme o žádného zákazníka nepřišli."
Simon zamumlal díky a z místnosti téměř vyběhl. Tyto loupeživé nájezdy před dovolenou se mu protivily, ale rodině dovolenou dlužil, a tak ji tedy budou mít. Musel zvolit jednu z těchto cest časem; výlety do kosmu si nemohl dovolit a nic jiného se nedalo vymyslet. Na pevnině nezůstalo nic než blok z cihel a betonu hýřící banyánovými budovami a plavbu po moři jeho děti nesnášely. Vyšel z budovy a zamával na vznášedlo, a když k němu po vydlážděné střeše mířil, musel se vyhýbat náporům vzduchového proudu z čističů vzduchu.
Mandy čekala u dveří jejich bytu se stejným výrazem kudlanky nábožné, jakým disponoval úředník z cestovní kanceláře.
"Prospekty máš?"
"Jo, mám", vydechl odevzdaně.

Chtivě sáhla po svazku. "Fajn. Ukaž, podívám se na ně! A ty se netvař tak zvadle. Vždycky, když někam vyrazíme, se ti to líbí. Cesta časem!" Přitiskla si prospekty k hrudi. "Já z ní budu prožívat každý okamžik."
"No, doufám, že se podle tvých představ vyvede," poznamenal Simon suše. "Bude nás to stát fůru peněz a obchody nejdou tak dobře, jak by měly." Poslední slova utrousil nad barovou skříňkou a namíchal si drink. "Ale jdi," opáčila. "Taková dovolená ti prospěje. Vrátíš se plný nových nápadů a pořádně si odpočineš." Zalistovala v jedné z brožur ve své ruce. "Nesmíme vybrat nic divokého - to by mohlo děti vyděsit."
Simon posměšně odfrkl. "Děti, ty by se v něčem divokém přímo bahnily. James se nejraději kouká na krev a Julie raději vyrazí na film o kosmické válce než na opravdové baletní představení."
"Nebuď cynický, drahoušku. V každém případě bychom je tím spíš měli někam vzít," tvrdila Mandy. "Dneska nemůžou nic jiného než si hrát na střechách."
"Nemůžou nic jiného!" zvolal a do hlasu vložil přehnaný údiv. "Měl jsem snad já jako kluk na hraní podzemní zábavní parky? Mělas je ty?"
"Jen s tím zase nezačínej! Kdy konečně pochopíš, že si děti neváží toho, co mohou mít pořád? Tak jim dej možnost, aby se podívaly, jak žily děti v jiných dobách a zemích." Mandy se odmlčela, pak pokračovala. "Měli jsme jim to ukázat už dřív. A co takhle vzít je do Sparty? Víš, že ve Spartě dávali děti v osmi letech do vojenských škol a že jim říkali, aby si jídlo ukradly, nebo že budou hladovět? Zločinem bylo nechat se chytit. Říkám si, co by si naše děti pomyslely o chlapci, který raději držel lišku ukrytou pod halenou a nechal se od ní kousat do břicha, než by dopustil, aby dospělí poznali, že ji ukradl?" Svýma modrýma očima pátrala v jeho obličeji po náznacích souhlasu.
"Asi by si pomyslely, že to byl nenormální pitomec, a já si to ostatně myslím taky," opáčil Simon.
Pokusila se znovu. "Snad bychom je měli vzít do Říma..."
"Nebo do Pompejí den před výbuchem a nechat je tam."
"Nebuď odporný. Co takhle do Svaté země...?"
"... v době křižáckých výprav," dopověděl dvanáctiletý James, který právě vstoupil do kuchyně a něco jedl.
"Před večeří ne, Jamesi," napomenula ho naříkavě Mandy. "A o tom, kam se pojede, rozhodneme my s tatínkem - a ty si maž umýt ruce! Kde je Julie?"
"Hned přijde."
Toho večera seděli Mandy a Simon Falkovi u stolu, byli ponořeni do prospektů a dohadovali se o místech, termínech a cenách, až se u venkovních dveří ozval tichý zvuk zvonku, který oznámil, že před domem čekají jejich nejlepší přátelé. Simon stiskl vypínač a krátce poté vstoupili do pokoje Harry a Sára Tolbuttovi.
"Ahoj, ahoj! Zase doba dovolených?" zahlaholil Harry a rozepínal si svrchník.
Simon se usmál a poškrábal se na kořeni nosu. "Jo. Nemůžeme se ale rozhodnout, kam jet. Nebo bych měl říct kdy jet? Nějak se to plete."
"Jestli mluvíš o cestách časem, proč nejedete s námi? My se jedeme podívat na Ukřižování," řekla Sára a téměř neznatelně pohodila hlavou.
"Na co?" vykřikli Falkovi jednohlasně.
"Na ukřižování Krista," informoval Harry nonšalantně. Pak zvážněl: "Víte, mysleli jsme si, že děti potřebují vidět přesně to, co se stalo, aby opravdu pochopily náboženství a jeho význam. Víte přece, jaké jsou děti."
"To víme," odpověděl Simon dutě.
Slova se ujala opět Sára. "Jestliže uvidí, za jakých okolností Ježíš zemřel, aby nás vykoupil - nebo naše duše nebo co to vlastně vykoupil - mohlo by to na ně mít hluboký vliv. Alespoň doufáme, že bude mít."

Simon začal míchat nápoje. "Není to tak trochu svatokrádež?" zeptal se tiše. "Koneckonců, já si myslím..."
Znovu se ozval Harry. "Tedy, ono to na první pohled možná vypadá trošku zvrhle a krvežíznivě, ale pokud tam člověk jede se zdravým úmyslem, řekl bych, že je to v pořádku... A pokud si uvědomuje, kvůli čemu tam vlastně je."
"Víte, že je to přesně to, co jsem měla na mysli, než jste přišli? " prohlásila Mandy. "Že, Simone?"
"Ano, myšlenky čtu spolehlivě," potvrdil Simon a zamrkal na Harryho.
Ale Mandy ho nevzala na vědomí. "Příliš se odcizujeme tomu, na čem v životě záleží, jako je například náboženství," dodala.
Už deset let jsem od tebe neslyšel, že bys chtěla jít do kostela," ušklíbl se Simon.
Tuto poznámku Mandy odbyla pohozením hlavy. "To není důležité," odsekla. "Houf starých lidí, kteří drmolí písmo svaté, ještě náboženství nedělá. Chci vidět, jak to doopravdy bylo - myslím, Simone, že bychom jet měli."
Mandy a Sára se tedy rozhodli. Simon se svou rodinou a jejich přátelé se pojedou podívat na Ukřižování - samozřejmě za skromnou cenu programového zájezdu.
Společnost PAN pro cestování čase měla své kanceláře na náměstí Southend High. Na přípravnou instruktáž tam letěli Falkovi a Tolbuttovi společně v jednom vznášedle, aby ušetřili na cestovném. Na toto roční období byl neobyčejně jasný den a ve vznášedle, chráněném před svěžím mořským vánkem, je obklopovalo teplo a vzrušení. Simon měl vždycky dobrý pocit, když se slunci podařilo prodrat vrstvami mračen a když mohl spatřit, jak jeho paprsky jiskří na obrovské plovoucí plošině, z níž startuje kosmická loď vysoko nad oblohu. Do kosmu však ještě neletěl. Simon Falk se tím nechlubil, ale býval nejraději doma.
Dorazili k malé posluchárně a uvnitř se posadili. Simon se rozhlédl kolem sebe.
"Je tady dost málo lodí," zašeptal Simon Harrymu "Myslíš, že nás na zájezdu víc nebude?"
"Určitě ne," odpověděl Hany. "Na dnešek není plánována žádná další instruktáž."
"Mohli byste mi, prosím, věnovat pozornost?" Na malém pódiu před nimi stanul mladý duchovní s vážným výrazem v obličeji. Šum hlasů ustal. Duchovní byl malé postavy a na nose měl staromódní brýle, které mu měly propůjčit křesťanský vzhled a které se v pruzích slunečního světla pronikajícího východní stěnou učebny leskly jako dva kovové terče.
"Nejdříve vás všechny vítám na zájezdu společnosti PAN do Času. Jsem jedním z referentů pro přípravu cesty a jsem zde proto, abych vám řekl, co vás čeká a jak se musíte chovat." Pousmál se. "Žádná pravidla chování sice nenařizujeme, je však důležité, abyste věděli, jak se máte chovat, protože na této cestě - ostatně jako na mnoha ostatních, se budete pohybovat mezi místními obyvateli. Musíte být nenápadní - to je základní pravidlo."
Prudce se zvedla jedna nebo dvě ruce, ale duchovní je umlčel mávnutím.
"Jistě, vím, že mnozí z vás budou mít dotazy, ale musím vás požádat o trpělivost. Na závěr instruktáže je vyhrazen čas na zodpovězení vašich dotazů. Mnohé z nich však budou asi zodpovězeny v průběhu instruktáže. Takhle jsme to vždycky dřív dělali."
Vzhlédl a opět se pousmál. Sluneční světlo z okna mu dopadlo na levou tvář a pozlatilo ji zlatým leskem a posluchači na svých měkce čalouněných sedadlech zaujali pohodlnou polohu.
"Než dorazíte na místo, dostanete příslušné oblečení a každý z vás projde naším kosmetickým salónem, abychom zajistili, že se mezi místním obyvatelstvem nebudete vyjímat jako pěst na oko. Kosmetická úprava je naprosto neškodná a po návratu z dovolené ji snadno odstraníte. Nemůžeme tam pustit žádné obrovité blonďáky nordického typu, kteří by při oslavách Ramadánu byli nápadní jako špatně přestrojení Vikingové. Několik dní před cestou vás všechny pozveme do naší jazykové laboratoře, kde se metodou injektáže znalostí naučíte během jednoho odpoledne hebrejsky. Jak pravděpodobně víte, tyto znalosti vydrží asi měsíc, a

pak vám z paměti zcela vymizí. Nemůžeme je přece nacpat do paměti za dvě nebo tři hodiny a předpokládat, že tam zůstanou... Jinak bychom byli všichni geniální."
Pousmál se, ale jaksi proti své vůli.
"Můžu dělat římskýho vojáka?" vykřikl pihovatý mladík za Simonem.
Duchovní pokáral tazatele přísně zdviženým prstem a vážně řekl: "Milý pane, upozornil jsem vás přece, abyste nekladl otázky dřív, než skončím. Pak budete mít dost příležitostí. Avšak odpovím vám, protože jsem se právě dostával k tomu, že je důležité chovat se jako Židé. Je nutné, aby se celý zájezd držel pohromadě. Nevypadalo by normálně, kdyby se za civilisty táhl jeden nebo dva římští vojáci... a kromě toho okupační jednotky mají svoje povinnosti - mohou být okamžitě odveleni do kasáren. Nebo by vás mohla zastavit hlídka kvůli špinavým knoflíkům nebo něčemu podobnému - voják je příliš zranitelný. Nehledě na to, že se vojáci chovají zvláštním způsobem a mají gesta a způsob vyjadřování odpovídající jejich profesi - určitě bychom se prozradili. Dejte na mě, musíte jet jako civilisté."
"Já nechci být Židem," zabručel James. Simon do něho šťouchl, aby byl zticha.
Řečník pokračoval: "Nuže tato poslední část je velice důležitá - a já pochopím, bude-li se někdo z vás chtít odhlásit. Jestliže se odhlásíte - ale nezapomeňte, že teď je poslední příležitost - dostanete zálohu zpátky. Jestliže totiž některé z vás z nějakého důvodu uvrhnou do vězení, nemusí se nám podařit vysvobodit vás včas - to znamená, než zmizíte v útrobách otrokářské galéry nebo na dně kamenolomu."
Z řad posluchačů se ozvalo šoupání nohou a šum hlasů, duchovní sklopil sklopil hlavu a čekal, dokud nenastane ticho.
"Není to pravděpodobné," pokračoval, "pokud se budete přesně řídit našimi pokyny. Jak je to důležité, nedokážu snad ani dost zdůraznit. Vy víte, co se stalo a jak se to stalo. Přicestujeme tam v den, kdy se Pilát zeptá obyvatel Jeruzaléma, koho má pustit na svobodu; u příležitosti oslav Velikonoc mohou totiž obyvatelé města dát milost jednomu vězni. Až začne dav volat Barabáš!, jak víte, že volat musí, musíte volat také. V ničem se nesmíte lišit od ostatních. Tohle je životně důležité! Musíte předstírat, že s davem souhlasíte. Musíte se Kristovi posmívat a hrozit mu pěstmi, až povleče svůj kříž ulicemi. Nezapomínejte, že v té době nevytvářeli lidé nijak velké společenství, a jestliže nějaká skupinka lidí bude zticha, ostatní se začnou divit proč a budou se vás nato ptát. Určitě byste se pod tíhou situace prozradili - ne proto, že jste hloupí, ale proto, že jste inteligentní. Tehdy byli lidé prostí. Poslouchali své vůdce a každého, kdo tak neudělá, budou považovat za krajně podezřelého. Ve stresové situaci je mnohem obtížnější myslet a vyjadřovat se jednoduše než naopak. Chovejte se tedy tak, jak jsem řekl, a nikomu nebude hrozit sebemenší nebezpečí. Na naši povahu vám to může připadat nechutné nebo dokonce odporné, ale je to nutné. Když budou přibíjet nápis JEŽÍŠ NAZARETSKÝ - ŽIDOVSKÝ KRÁL, musíte se smát. Ti, kteří strnou v posvátné hrůze, zatímco ostatní budou tančit a poskakovat, ječet a křičet, na sebe svou zaražeností jenom upozorní. Opakuji, je to v zájmu vaší bezpečnosti. A nyní, jsou nějaké dotazy?"
Kázání skončilo. Pouze dva bezdětné manželské páry požádaly o vrácení zálohy.
"Jak mohli něco takového udělat?" ptala se Julie už nejméně popáté, když se odjezd do Jeruzaléma přiblížil. "Jak ho jen mohli ukřižovat? Jeho vlastní lidé? Stejní lidé, kteří ho ještě o pár dnů dřív oslavovali a házeli mu k nohám palmové ratolesti. Je to jako uspořádat někomu slavnostní průvod a pak ho pověsit."
"Řekl bych, že to není nic nového pod sluncem," odvětil Simon.
Děti zpočátku při plánování dovolené moc velké nadšení neprojevovaly, ale pak si na tu myšlenku zvykly a začaly studovat bibli.
"Nezapomeň, co ten člověk říkal. Byli to prostí lidé."
Simon měl z Julie radost. Projevovala správný myšlenkový přístup: chtěla studovat lidi, kteří popravili Krista a pokusit se analyzovat jejich pohnutky.

"Nemohu uvěřit tomu, že to museli udělat," pokračovala Julie. "Vím, že Kristus musel zemřít, aby nás všechny vykoupil z hříchu, ale..."
"Bylo to lidstvo - na něj padá vina. Musíš uvažovat v obecné rovině. Nesmíš vinit jednotlivé národy, třeba Římany nebo Židy."
"Ale stejně si myslím, že je to hrozné, jak s ním naložili."
Ano, z Julie měl Simon radost. Avšak Jamesem si nebyl nijak jist. Byl uzavřenější než Julie a k tomu, aby člověk poznal, co se v něm odehrává, by potřeboval delší dobu, než do odjezdu zbývala.
Kosmetická úprava proběhla, jak slíbili, bezbolestně a samotná cesta byla téměř potěšením. Zanechala v člověku mírný pocit závrati, ale když jste zavřeli oči, měli jste pocit, že sjíždíte nekonečným tobogánem. Skutečně na tom nic nebylo. Když Simon otevřel oči, zjistil, že sedí na teplém písku vedle úzké kozí stezky. Ostatní se nacházeli v takové poloze, jakou zaujímali v časové místnosti. Všichni toporně vstali a vydali se po kozí stezce k městu, jehož obrysy se v horku tetelily v dálce. Slunce jim pražilo do zátylků, a když se James zapotácel, Simon ho musel zachytit, aby neupadl. Nikdo z nich nebyl zvyklý chodit po nerovné půdě pokryté ostrými kameny. Simonovi přišlo líto některých starších účastníků jejich zájezdu.
První vstoupil do města průvodce. Člověk ho snadno poznal podle rozcuchaných vlasů, hadrů, které měl na sobě, a starodávné hole v ruce, ale nikdo s ním nesměl mluvit, leda v případě krajní nouze. Šli dlouho a v hrubých halenách jim nijak příjemně nebylo. Několik dětí si začlo stěžovat na vedro a na to, že jim látka rozdírá kůži, avšak mezi dospělými vesměs panovala vzrušená nálada. Alespoň vypadáme dost důvěryhodně, pomyslel si Simon. Haleny a sandály byly pravé, koupil je při předchozím zájezdu referent pro přípravu cesty. Na žádost společnosti vybrali některé z turistů, aby šli na boso, a těm v kosmetickém salónu upravili chodidla tak, aby byla tvrdá. Nicméně, pomyslel si Simon, než se vrátíme zpět, budou mít nohy do krve. Cestovní společnost PAN zřejmě spoléhala na to, že při pohledu na Kristovo utrpení si budou užaslí turisté své malicherné potíže stydět přiznat. Když sestupovali úzkou, prašnou uličkou, připletl se jim pod nohy pes. Jejich první setkání s jedním z místních. Simon krátce pohlédl na Mandy. Bleskla po něm svýma novýma hnědýma očima; cikánský vzhled z ní udělal přímo krásku.
"Jsi rád, že jsi přijel?", zašeptala hebrejsky.
"Ještě nevím," odpověděl naprosto vážně.
Konečně prošli mezi několika obydlími uplácanými ze ztvrdlého bláta a dostali se na čtvercové náměstí uprostřed města.
"Dorazili jsme právě včas," konstatoval průvodce. "Teď se všichni rozejděte."
Mezi lidmi nebylo k hnutí, ale Harrymu se podařilo najít volné místo zrovna na vnitřním obvodu shromážděného davu. Ze schodů kamenné budovy k nim právě promlouval vysoký, hubený muž inteligentního vzezření. Vypadal vyčerpaně a jaksi nemocně. Hovořil latinsky.
"Co povídá?" zeptal se Simon šeptem Harryho, který v mládí studoval klasiky. "Žádá nás, abychom vybrali toho, kterého osvobodí, " odpověděl Harry. "Vždyť jsi bibli četl."
"Ach tak," uvědomil si Simon.
V zástupu se ozvalo přešlapování, ale jinak nikdo nepromluvil. Na špičku zpoceného nosu usedla Simonovi moucha; chvatně ji odehnal. Bože, pomyslel si, to je ale vedro. Říman opakoval svou předešlou otázku. Náhle, jako by ji právě pochopil, James vysokým hlasem vykřikl "Ba-rabáše!". Byl duchem nepřítomen a tato otázka, stejné jako mnoho otázek v hodinách latiny ve škole, ho zastihla nepřipraveného. Ozvěna výkřiku se odrážela nad udusaným, vyprahlým náměstím a samotného Jamese jeho náhlé vzplanutí poněkud polekalo.
"Barabáš! Barabáš!"
Simon pocítil úlevu, když začal dav skandovat. Synův výkřik ho vyděsil a vzbudil v něm strach, že na ně obrátil pozornost ostatních. Ale nikdo se na ně nedíval.
"Proč jsi to udělal?" sykl do vřavy.

James byl nervózní a vzrušený. "Promiň, myslel jsem si, že se to od nás chtělo. On se nás ptal a ten člověk při školení říkal... vlastně nevím."
"Nevadí," zasáhl Harry. "Stalo by se to tak jako tak. Tys to jen odstartoval, toť vše. Ale už nic takového nedělej, mohli bychom mít problémy."
James vypadal bídně, ale Simon to dál nerozvádél. Nemělo smysl dělat scénu - co se stalo, stalo se. Na náměstí stáli asi hodinu, aniž někdo z nich pořádně věděl, co se děje, a pak Julie oznámila, že je jí špatně. Simon a Mandy ji odvedli za jeden ze slaměných domků a Jamese nechali s Harrym, Sárou a jejich dětmi.
"To je určitě z vedra," usoudila po chvíli Mandy. "Mně to taky trochu bere. Nemohli bychom se posadit někam do stínu?"
Rozhlédla se v úzké uličce po nějakém místu k odpočinku, ale žádné nespatřila. Pak ji něco napadlo a zamířila k jednomu z domků. Otevřenými dveřmi nahlédla dovnitř. Na stoličkách uprostřed místnosti seděla židovská rodina s rukama sepjatýma před sebou. Nejstarší z nich pozvedl tázavě oči. U dveří to příjemně chladilo, ale bylo zřejmé, že tu rodinu vyrušuje z něčeho nejvýš soukromého.
"Promiňte," řekla omluvně a ustoupila do uličky. Žár rozžhavené země jí znovu pronikl podrážkami sandálů, když se vydala k vedlejšímu domku. Také v něm byli lidé: stejně jako v sousedním. Vrátila se k místu, kde stál Simon s Julií.
"Něco tady nehraje," zašeptala Šimonovi, když k nim dorazila. "V těch domcích jsou lidé."
"No a co?" opáčil Simon podrážděně.
"Totiž, člověk by myslel, že právě dneska budou všichni venku. Proč se nedívají, jak Kristus vleče svůj kříž ulicemi? Všichni ostatní se dívají."
"Možná že jsou... vlastně nevím. A co tím chceš říct?" Pak se zamyslel. "Víš, že na tom něco je? Pojď, zkontrolujeme ještě pár dalších domků."
Chodili od obydlí k obydlí, prošli na desítky uliček, nahlíželi do dveří, dívali se skrz závěsy, až zjistili, že propátrali velkou část města. Alespoň tak velkou, aby pochopili, že se zde odehrává něco hrozného. Ta představa se jim velmi rychle začala vrývat do vědomí a přetrvávala v něm, i když se ji Simon snažil potlačit nebo vymyslet pro ni důvody. Julie chodila za svými rozrušenými rodiči, aniž cokoliv chápala, ale bylo vidět, že jí není dobře.
"Chci se napít," neudržela se Julie.
"To teď nemůžeš," utrhla se Mandy. "Ta voda není k pití, jsou v ní všechny možné baktérie."
"Ale těm lidem nic není," namítla plačtivě, ale nevnímali ji.
Simon ucítil na obličeji závan horkého vzduchu. Oči ho pálily, ústa měl vyprahlá a prach, který se mu na nohou mísil s potem, vytvářel mezi prsty slizkou špínu. Avšak jeho tělesné trápení se s tím, co cítil v sobě, nedalo ani srovnat. Pociťoval značné obavy.
"Nepřipadá ti zvláštní, že je tam v tom davu tolik lidí?" zeptal se a současně si otřel rukávem obočí.
Když Mandy promluvila, její hlas se chvěl napětím. "Řekla bych, že je větší díky turistům z budoucnosti. Nezapomeň, že taková cestovní kancelář není jenom jedna."
Nyní se Simon viditelně zachvěl. "Takových kanceláří jsou desítky!" vykřikl. "A všichni obyvatelé tohoto města jsou doma a modlí se. Rychle, musíme najít Harryho a ostatní!"
Simon popadl Julii a posadil si ji na záda. Běželi ulicemi, pot jim stékal z obočí a oči je pálily od prachu a potu. Z dálky k nim doléhalo prozpěvování a povykování z davu: slyšeli poryvy pištivého smíchu a pronikavého ječení. Ten zvuk zněl hrozivě a zlověstně, připomínal vřeštění opic ze stromů, pod nimiž prochází lev. Zněl jako nucené vytí hyen, které krouží v bezpečné vzdálenosti kolem lvího doupěte, když v hřejivém slunci král zvířat umírá, aniž je bere na vědomí. Potom náhle nastalo ticho.
Simon zpomalil, ztěžka se nadechoval. Viděl, že stopa vyrytá hranou kříže do země se na cestě klikatí a mizí v dálce. Náhle se zachvěl.
"Bože," řekl vzlykavě své ženě, "zabili jsme ho."

Při běhu mu sklouzl sandál z nohy, ale nevzal to na vědomí. Žádný z těch ostrých kamenů, které mu drásaly chodidla, necítil.
Běželi klopýtavě po zrádné stopě v prachu, dokud nedostihli zástupy. Všichni se dívali jedním směrem s výrazem, v němž se mísilo ohromení se sympatiemi. Simon se na kříže podívat neodvážil. Věděl, že by omdlel, kdyby se podíval, ale nezabránil, aby koutkem oka nezahlédl jejich stíny. To mu stačilo.
Harry, Sára a děti, které objevil na okraji zástupu, vypadali stejně zamlkle a ostražitě jako ostatní. Sára měla ve tváři bílé skvrny a Harry civěl s pootevřenými ústy.
"Harry," vydechl Simon přiškrceně a tak rychle, jak mu jen jeho vzrušení dovolovalo. "Harry, musíme ho sundat."
Harry byl tak ohromen, že mu chvíli trvalo, než si uvědomil, že Simon je opět s nimi. Ale oči od člověka na prostředním kříži neodtrhl.
Přejel si jazykem rty a bezmocně odpověděl: "To nejde, Simone. Muse lo se to stát. Tak tomu je, ale proboha, kéž bychom sem vůbec nebyli jezdili. On se totiž na mě podíval. Do konce života na jeho oči nezapomenu. Byly tak..." Odmlčel se, aby našel správný výraz, "... tak hluboké."
Simona se zmocnilo zoufalství. "Harry, podívej se na ty lidi! Podívej se kolem sebe! Není tu ani jeden Žid, ani jeden domorodec! Jsme tu pouze my, turisté na dovolené. Uvědomuješ si zvrácenost toho, co jsme spáchali? Veškerá vina lidstva spočívá na našich bedrech!"
Začal se otřásat prudkými vzlyky. "Ukřižovali jsme božího syna a uděláme to při každém dalším zájezdu a dalším a dalším..."
"Až na věky věkův, amen," dodal pokorně Harry.
Přeložila Jaroslava Fialová